

Telefon št. 30-40

VOJNI INVALID

GLASILO UDR. VOJNIH INVALIDOV KRALJEVINE JUGOSLAVIJE
OBLASTNEGA ODBORA V LJUBLJANI

List izhaja vsakega
25. v mesecu. Posamezna števil. 1 Din.
— Naročnina mesečno 1 Din. — Rokopisi se ne vračajo.
— Nefrankirana pisma se ne sprejemajo.
— Uredništvo in upravnništvo v Ljubljani, št. Peterska vojašnica.
Telefon števil. 30-40.

Pomen organizacije

Ta beseda je sicer že vsakdanja, stara, le žal, da se je nečijo mnogi pravilno zavedati in pojmovati.

Če bi si postavili primer, če bi razmišljali, bi govorili:

Kar je v malem družina, to je v večjem organizacija. Družina je celica, osnova družbe, države, a istotako osnova organizacije. Le da tu ne mislimo družine žene in mož z otroki, temveč družine z istimi in enakimi bolečinami in potrebami ter zahtevami. Kar boli enega, s čimer je zapostavljen eden, so zapostavljeni vsi, s čimer so zapostavljeni vsi, s tem je zapostavljen eden. Tu je jasno viden pregovor in njegova resničnost: Vsi za enega, eden za vse.

In zato je treba istotako v organizaciji čuta dolžnosti in čuta zavesti do pravic, ki jih ima človek tudi v družini.

Naše Udruženje vojnih invalidov, vdov in sirot je taka družina. Ze obstoja lepo število let. In v teh letih smo izgradili, utrdili, izklesali naše družinsko življenje do take popolnosti, kakor je pač to v danih razmerah in z našimi močmi mogoče. Ni še vse storjeno, mnogo še delamo, se upiramo, trkammo, klešemo, a noben hrast ne pade po nekaj udarih. Vemo pa, da če bi tako ne delali, če bi ne stali ob vsaki priliki na straži, če bi ne govorili, ne klicali, ne obtoževali, ne zahtevali, tudi včasih ne pretiti, bi še tega ne bilo, kar je.

Človek v organizaciji ne sme biti mrtev, kakor ne more biti mrtev član družine, če hoče, da ga družina kot nepotreben in nekoristen balast ne odvrže. Človek v organizaciji mora biti kakor kamen, ki se prilaga h kamnu, da nastaja hiša, palača, močen dom, ki kljubuje viharjem in ne zgoda. In če je človek v družini na svojem mestu, se zaveda svojih dolžnosti in svojih pravic, živi družina v blagostanju. Istotako je v organizaciji in v organizaciji. In vsak član organizacije mora biti tako zaveden, tako delaven, da si predstavlja samega sebe, da je on organizacija. Potem je organizacija močna, disciplinirana in sposobna izvršiti vse, kar je v korist in prospek članstva in zahtev organizacije.

Če pogledamo prirodo, vidimo, da nobena živa stvar ne živi sama za sebe in sebi. Niti drevesa, niti cvetice, niti trava. Vse se družijo, vse je nekako medsebojno povezano. Samostojno, v kolikor zahtevajo to razmere posameznika, skupno, če je zahteva takšna, ki komu samemu ne pomaga, vsem pa je nekako blagostanje.

Organizem — organizacija! Kakor je v naravi in po vsem svetu, tako je tudi, pa če hoče ali ne — pri človeku. Star izrek govori: »Človek je družabno bitje.« In ker je — hočeš, nočeš, da rabim ta izraz — družabno bitje — samotarji so redke izjeme in še ti le v starosti — ne more obstojati sam za se, temveč se mora družiti s sebi sorodnimi, mora se organizirati, pa naj bo to organiziranje pod vidikom kakršnimkoli.

Enako je z nami vojnimi invalidi in vojnimi žrtvami sploh. Ves svet boleha na strašni gospodarski krizi, ki je sad svetovne vojne. Vse je brezobzirno, vse gleda samo na sebe in svoje koristi. Nikdo te ne vpraša, če te kaj boli, kdo te je pohodil, če te celo ni morda sam. Če si slaboten, te bo močnejši brezobzirno pomandal in se ne bo zmenil za tvoje ječanje.

Zato pa ni druge rešitve, kakor skupnost isto trpečih in razžaljenih.

Mi vojni invalidi, kakor sem že rekel, smo to dobro spoznali. Vse obljube, ki so nam jih dajali, ko smo šli na bojišča, vse te obljube so bile po vojni prazne pene. In bi ostale prazne pene, če bi se ne strnili v Udruženje vojnih invalidov, v impozantno organizacijo, ki jo pozna ves svet, ki smo člani naše internacionalne FIDAKA in SIAMAKA. Naporno je bilo delo, mnogo neuspehov nas je zadelo, a klonili nismo. Sedaj stojimo trdno, neomajano. Pridobili smo mnogo. Ne vse, a delamo in delati bomo, da pridobimo izboljšanje invalidskega zakona. Ne damo miru niti za hip. Zavlačujejo, ali pod mizo ne

morejo vreči naših zahtev. Zakon bo izboljšan. Če ne bo, kakor mi hočemo, ne bomo klonili. Korak za korakom, če ne bo drugače, bomo luščili paragrafe in jih izboljševali.

In to — poudarjamo, z vso silo, če bo ona v nas, v Udruženju. — In v Udruženju bo, če boste vsi vojni invalidi, vojne vdove in sirote stali v Udruženju kot jekleni člani, odločni in številni, da se bo vaš glas, glas Udruženja slišal vsepovsod kakor mogočen grom, ki bo klical in zahteval: »Novi invalidski zakon hočemo, tak, kakor smo ga zaslužili in ki nas bo zadovoljil.«

Organizacija, Udruženje vojnih invalidov smo mi, vojne žrtve in tega se zavedamo in smo kot mogočna družina na mejdanu, da se nas v vsem prizna.

Naši najpotrebnejši predlogi k spremembi invalidskega zakona

Že zadnjič enkrat smo pojasnili, v čem obstoja načrt sprememb invalidskega zakona, ki ga mislijo uzakoniti. Ima tako malenkostne spremembe, da bi sedanega položaja še zdaleka ne zboljšale zadovoljivo.

V načrtu je samo povišanje pogrebne invalidom od IV. do IX. skupine od enomesečne na tromesečno invalidnino, vdove državne uslužbenke ali upokojenke ne bi dobivale invalidnine zase, pač pa za otroke, tudi vdove in sirote umrlih invalidov VII. skupine bi dobivale invalidnino, prvenstveno pravico pri državnih in samoupravnih službah bi imele tudi sirote, ponovni pregled bi imeli vsi invalidi, toda procenti bi veljali le, ako se povišajo najmanj na 70%, pohabljeni otroci bi imeli podporo tudi po 16. letu starosti, vdove brez otrok, ki se može, bi dobile mesto dvoletne letno odpravnino, napravile bi se neke spremembe v Višjem invalidskem sodišču, Udruženje invalidov bi bilo za gotove pošiljke oproščeno poštne, invalidi bi tudi po odkupu invalidnine uživali vozne ugodnosti, invalidi od 70—100% bi se oprostili kuluka, invalid bolnik z najmanj 80% bi bili tudi zaščiteni, ostali invalidi bolniki do 30% bi imeli samo zdravljenje in vozne ugodnosti po § 30, cenzus pa bi bil 120 Din. To so na kratko do sedaj predvidene spremembe. Vojne žrtve s tem seveda nismo zadovoljne, vendar pa so časi tako težki, da v sedanjih razmerah ne smemo dosti pričakovati, oziroma vzeti kar se da in naprej boriti.

Ne smemo pa reči, da ne zahtevamo tudi drugih sprememb. Če ne bomo naenkrat dobili vsega, kar je neobhodno potrebno, posebno onega, kar smo že imeli, bomo pa postopoma. Sedanji invalidski zakon iz leta 1929 je bil že dvakrat spremenjen, ker sta izšla dva dodatna zakona, sedaj bo tretja izprememba, pozneje pa še četrta, peta itd., dokler ne bomo dobili zares dostojne in pravične rešitve. Borbo za to hoče voditi naše Udruženje.

Da pa naša borba tudi sedaj ne počiva, dokazujejo zahtevki in intervencije, o katerih se vedno poroča in piše. Tako tudi Ratni invalid od 3. novembra t. l. prinaša med drugim:

»Naj nam bo dopuščeno, da navedemo najprej hibe že gotovega projekta spremembe invalidskega zakona, da ne bodo naši mnogi tovariši mislili, da mi pri svojih zahtevah, da se čimprej uzakoni načrt, obravnavamo vse njegove odredbe. Ako mi insi-

ramo na uzakonjenju načrta, delamo to iz zelo važnih razlogov oportunitete, ker nam je situacija popolnoma jasna. V glavnem se nismo skladali glede davčnega cenzusa z državno komisijo. Davčni cenzus 150 Din v nobenem slučaju ne more zadovoljiti invalidov z ozirom na zvišanje davkov. Minimalna zadovoljitev bi bila, kakor je predlagal bivši minister socialne politike, g. dr. Marušič in sicer:

a) na deželi 180 Din neposrednega davka,

b) v mestih in trgih 200 Din, brez dopolnilnih davkov in sicer na zemljišče, zgradbe, obrt, kapital ali zaposlenje.

Invalidi I. do III. skupine, pa do 300 Din letnega davka.

Za podlago pa je treba vzeti davčni predpis iz leta 1932.

Pa tudi samo to še ni popolno. — Središnji odbor zahteva še:

Hiša vojnega invalida in družine padlega ali umrlega se mora oprostiti davka, ako dotični sami stanujejo v njej in ako ni namenjena za oddajo v najem.

V praksi je dokazano, da je bil § 42 invalidskega zakona samo maščevalno orožje v rokah brezvestnih ljudi v gečovih prilikah, zato vojni invalidi soglasno zahtevajo ukinitve § 42.

Zelo drastičen primer navaja Središnji odbor glede tega § 42, ki obsega kazni. Popolnoma slep invalid je bil kaznovan, ker je ukradel pišče iz zaprtega kurnika. Kako je mogel slepec to storiti, je veliko vprašanje. A vendar je izgubil mesečno invalidnino po 1400 Din tako, da ga dotično pišče že do danes stane 84.000 Din.

Tudi za rezervne oficirje-invalidi se zahteva nazaj oni specijalni dodatek dnevno po 20 Din in druge ukinjene pravice po prejšnjem invalidskem zakonu, ker so oni nosili na svojih plečih velik del vojske in zaključili vojno z lavorjevimi zaslugami. Prsa, okinčana z odlikovanji, niso estetična, ako so odeta s cunjami. Kaj naj rečemo za odpuščene vojne invalide uradnike in upokojenke po starem zakonu. Prvim niso uračunana vojna leta dvojno in če niso imeli deset let službe, so bili enostavno vrženi na cesto.

Zato se zahteva za vse odpuščene invalide uradnike, ki so bili odpuščeni pred izidom tozadavnega zakona, da se jim naknadno vštejejo vojna leta dvojno in pri tem regulira pokojnina.

Vojni invalidi upokojenici po starem zakonu, pa naj se prevedejo na penzije po novem uradniškem zakonu s tem, da se jim vojna leta štejejo dvojno in po njih regulira penzija.

Vsem vojnim invalidom upokojenecem naj se za penzijo prizna že pet let k pokojnini za njihove vojne zasluge.

Središnji odbor navaja dalje, kako so prizadete matere padlih herojev.

Zahteva se: Siromašni in za delo nesposobni roditelji, ki jim je padel, umrl ali je pogrešan sin, pa jim je bil pred smrtjo edini hranilec, naj dobivajo, čeprav imajo še druge polnoletne sinove siromašnega stanja ali nesposobne za pridobitno delo, letno podporo po odredbah § 37 odst. 4 invalidskega zakona.

Tudi aktivnim oficirjem invalidom je storjena krivica. Vsi oni, ki so priznani po invalidskem zakonu iz leta 1929, a upokojeni po zakonu o ustroju vojske iz leta 1923, uživajo manjše pokojnine od zdravih in novih oficirjev, upokojenih po zakonu o ustroju vojske in mornarice iz leta 1929. Še večja anomalija je, da se onim, ki nimajo 10 efektivnih let, ne štejejo vojna leta dvojno in zato ne dobivajo nobenih draginjskih doklad.

Naša zahteva je, da se tem aktivnim oficirjem invalidom prizna pokojnine po novem zakonu o ustr. vojske in mornarice iz leta 1929.

Vojnim invalidom, ki bodo na dan sprememb invalidskega zakona v državi ali samoupravni službi, naj se čas, ki so ga prebili v vojaški dolžnosti v vojnah od leta 1912—1920 neglede na polnoletnost, prizna v efektivno državno službo po § 113 in 116 uradniškega zakona tako za napredovanje po grupah, kakor tudi za penzije.

Želimo tudi, da se konkretizira pravice vojnih žrtv pri raznih ugodnostih in da bi se sprejela nova precizna določba.

Glede tega pa mislimo, da je predlog Središnjega odbora še vedno nekoliko pomanjkljiv.

Glasi se: Vse ugodnosti, ki jih daje država, občine in druge samoupravne oblasti, n. pr. koncesije za kinematografe, restavracije, razpečavanje časopisov, kantine itd., se morajo v prvi vrsti podeljevati vojnim invalidom v smislu invalidskega zakona od 4. julija 1929 pod istimi pogoji.

Naši predlogi Središnjemu odboru so glede tega popolnejši.

To smo navedli, da se vidi prizadevanje našega Udruženja v borbi za zboljšanje sedanjega invalidskega zakona. Mi se ne moremo zadovoljiti samo z delnim zboljšanjem, ki bi bilo le neznatno malo priznanje, glavne krivice pa bi ostale nedotaknjene. Čeprav bi se nam nepopolne in neznatne spremembe prinesle pod utisom časa in razmer, jih vendar ne moremo odklanjati, ker smatramo, da je pri sedanjem našem položaju potrebna vsaka malenkost, vendar pa moramo vsako nepopolno rešenje sprejemati z velikim nezadovoljstvom in se boriti za nadaljne pravice.

Mislimo, da smo po svojih zaslugah in po svojem položaju upravičeni nadejati se, da nam bodo šli odločujoči do skrajnih mej možnosti na roko in bodo vpoštevali naše najnujnejše predloge, ki so za minimalno rešitev invalidskega vprašanja neobhodno potrebni.

Vseh svetnikov dan

(Pred grobovi junakov.)

Sonce je sijalo božajoče, kajti ves teden ga ni bilo. Kamniške planine so žarele v svojih vrhovih, v nižavah pa so bile ovite z nežnim belim pajčolanom redkih oblakov.

Na pokopališču se je trlo ljudi. Grobovi so bili praznično oblečeni, vsi v cvetju in lučke so migotale na njih, v spomin, da niso pozabljeni.

Pred grobovi junakov, judenburških žrtev, so gorele sveče, bilo je razstlano cvetje in zelenje, venci rož s trobojnicami so ležali pred spomenikom. Na kamnu pa je stal, izklesan, junak, preprost vojak iz dni svetovne vojne, oprt na puško in gledal pred se.

V obroču okrog in dalje po pokopališču pa je stala množica, glava pri glavi, da počasti na današnji dan spomin junakov iz svetovne vojne.

Tam se je zbral oficirski zbor. Uniforme so v soncu blestele. Tam so stali zastopniki bivših bojnikov, dobrovoljcev, Udruženja vojnih invalidov, rezervnih oficirjev. Zastopniki mestne občine, in drugih društev. Zopet tam pa so stale tri čete vojaštva, strumno, zraven pa vojaška godba.

Pevci Ljubljanskega zvona so se razvrstili. Tiho je nastalo. Pevovodja je dvignil roko, zamahnil iz iz številnih grl pevcev je zadonela pesem »Vigred se povrne...« ožno, trepetajoče, prehajajoče iz pianissima, iz piana v mezoforte in zopet v piano, kakor bi jokala.

»Kape doll«

Kakor ena, so se snele z glav. Dirigent je zamahnil. Godba je zaigrala molitev — pozdrav — spomin. Akordi so poljubljajoče trepetali v zraku, objemali spomenik, nas in vse, kakor bi nas tolažili in božali v bolesti.

K spomeniku je stopil vojni kurat. Njegov glas je letel preko glav, se dotikal src vseh v množicah stoječih:

»Domovina naša je zidana na kosteh naših padlih borcev, katerih spomin venčamo danes na dan vseh svetih. Kajti zgoditi se je moralo, kakor govori Janez-apostol: Če seme pšenice ne umre, ne rodi sadu. A če umre, rodi mnogo in bogatega sadu.«

Slava Vam, junaki, slava našemu blagopokojnemu kralju mučeniku, Aleksandru I!

Dirigent je dvignil glavo. Instrumenti so se dotaknili ust in godba je zaigrala koral. Mogočno-zamolklo so hiteli akordi po ozračju. Vojaštvo je stalo kakor kip, roke so bile upognjene ob puški v salut, oficirji so salutirali.

»Mirno,« se je zaslislalo povelje. »Kape doll«

In oficirji in vojaštvo je snelo kape.

Duhovniki so molili. Slovenska liturgija je sladko, božajoče hitela k nebesom, se dotikala nas. Kadilo se je zažgalo. Zaduhtelo je prijetno in obkrožilo spomenik.

»Molimo!... Sprejmi o Gospod... Naj v miru počivajo.«

»Amen.«

Intonacija. — Pevovodja dvigne roko.

»Oj Doberdob...«

Akordi pesmi so zaklicali, klicali, pozivali, obtoževali:

»Kjer smo mi prelivali,
za svobodo, domovino,
svojo srčno kri,
tu smo mi pokopani,
na slovenski zemlji sami,
slovenski fantje mi!
Oj Doberdob,
slovenskih fantov grob!
Ni konec vseh še dni...«

*

Ko smo se razhajali, so bile kamniške planine zagrnjene v beli, mehki pajčolan.

Kaj ste tudi ve, planine naše, praznovale spomin naših žrtev in naše slave?!

Judenburške žrtve

8. novembra 1935 je bila v Judenburgu slovesna blagoslovitev lepe kapelice, ki je bila zidana v spomin slovenskim fantom, ki so med svetovno vojno trpeli in umirali in izkrnaveli na tem mestu.

Iz Slovenije se je svečanosti udeležilo 150 gostov. Pripeljali so se z avtobusi in z avtomobili. Bila je med njimi tudi delegacija Oblastnega odbora Udruženja vojnih invalidov iz Ljubljane.

Lepo so sprejeli slovenske goste. Mesto je bilo vse v avstrijskih zastavah, hiše v zelenju, a na zvoniku stolne cerkve je vihrala jugoslovenska trobojnica. V soboto zvečer je bil Jugoslovanom v čast prirejen v restavraciji pozdravni večer, kjer jih je pozdravil judenburški župan, gospod dr. Haidacher, a odzdravil gospod župnik Hafner iz Ljubljane.

Igrala je vojaška godba iz Gradca, pevci iz Ljubljane pa so zapeli več pesmi. Bil je ta večer zelena veja Slovanstva na nekdanjih grobovih Slovanstva.

V nedeljo je bilo že na vse zgodaj vse živo v Judenburgu. Prebivalstvo se je zbiralo po ulicah in čakalo na prihod deželnega glavarja dr. Stepana iz Gradca. Ni prišel, pač pa ga je zastopal deželni svetnik dr. Kren. Ob pol 10. so se na glavnem trgu začela zbirati razna društva in bivši bojniki.

Pozdravil jih je župan Haidacher, nato pa se je formiral impozanten sprevod, ki so se mu priključili tudi udeleženci iz Slovenije, med njimi zastopnik bana dr. Vončina, ljubljanski podžupan prof. Jarc, mariborski podžupan Žebot in magistratni direktor Šubic iz Celja. Številne naše de-

putacije iz Ljubljane, Maribora, Kranja, Tržiča in drugod so nosile krasne vence in šopke.

Sprevod je krenil na pokopališče, kjer je daroval zadušnico za judenburške žrtve vojaški župnik dr. Maurer iz Gradca ob asistenci župnika Hafnerja in judenburškega okrožnega dekana. Pri maši je igrala vojaška godba, nato pa je vojaška četa oddala častne salve. Po zadušnici je dr. Maurer blagoslovil spominsko kapelico in se v vznešenih besedah spominjal vojnih žrtev. Pevci iz Ljubljane so zapeli »Blagor mu«.

Župnik Hafner je v lepem govoru poudarjal, da so tudi naše želje in težnje po trajnem miru in upa, da bosta v bodoče obe državi delali v tem pravcu. Slovenci smo prispevali delež k zgradbi spomenika judenburškim žrtvam in danes smo prišli v Judenburg, da položimo na grobove naših vojnih žrtev žaro s slovensko zemljo iz vseh krajev dravske banovine, prinesli smo vence in cvetlice in lipovo listje, da vse to položimo na skupen grob naših nesrečnih rojakov. Župnik je prošil naj Judenburžani čuvajo grobnico naših junakov.

Za njim je spregovoril v imenu bivših vojakov 17. pešpolka bivši častnik Kautz, h koncu pa zbornični svetnik Schenk, ki se je najbolj zavzel za ureditev in olepšanje pokopališča ter za postavitev kapelice vojnim žrtvam. Tudi on je apeliral na župana, naj čuva spomenik vojnih žrtev. Župan dr. Haidacher je sprejel spomenik v varstvo, obljublja, da bo občina storila to, kar je njena sveta dolžnost.

V imenu Udruženja vojnih invalidov, oblastnega odbora v Ljubljani, je govoril tudi njegov zastopnik.

Judenburg!

Beseda, ki je v dušah in srcih vojnih invalidov Jugoslavije in vsega Jugoslovenskega naroda kakor večna luč iz tistih dni, ko ste žrtve za osvoboditev domovine izpod suženjskega jarma, na njen oltar, darovali svoje vse, svoje življenje. Mi zastopniki vojnih invalidov Jugoslavije, Oblastnega odbora Slovenije, se klanjamo danes v globokem ganutju in priznanju pred spomenikom judenburških žrtev, in veličina, ki Vas obdaja, nam je sila in moč samozvesti, ki vodi ves naš narod od uspeha do uspeha od zmage do zmage.

Tam doma, v domovini, v beli Ljubljani, na ljubljanskem mirotvoru, stoji spomenik Vam in vsako leto ob Vseh svetih, ko se zgrinjajo množice ljudstva, da obiščejo svoje drage, se zbirajo

Kongres Siamaka. Vpisovanje delegatov v dvorno knjigo.

Ivan Vuk:

V deželi svetopisemske kraljice iz Sabe

Abesinija — Etiopija

Zakopal sem se v knjige, ki leže na moji mizi in govore o deželi skrivnosti, ki je bila dozdej kakor nepoznana. Le zdaj, ko so tam na njenih mejah zagrmeli topovi, zatreskale bombe, lomili tanki, in silijo v to deželo druga ljudstva in kakor nekdanj v zgodovinskih časih, da si osvojijo bogastvo pokrajin, da vsilijo domačemu ljudstvu svojo voljo in svojo civilizacijo, zdaj je ta dežela skrivnosti opisana, pretehtana in orisana v vseh mogočih barvah in v mnogih knjigah, da samo sedeš k njim in jo spoznaš.

In odprl sem te knjige, da jih spoznam. Poslušajte — pripovedoval vam bom.

Kakšno je prav za prav ime te najstarejše države na svetu? Več je njenih imen. Etiopija, Abesinija, Habeša. Po starih zgodovinskih virih je pravilno Etiopija in Abesinija, ker se že v Homerjevi »Odiseji« opeva nek sestanek bogov. Na tistem sestanku bogov je manjkal samo bog Poseidon. Opravičili so ga, da se je zadržal na obisku pri ljudeh na koncu sveta, pri daljnih Etiopijcih. Filologi razlagajo, da izhaja to ime od besede »Aithiof«, kar pomeni »od sonca ožgan«. Ali po navadi nastajajo imena iz gospodarskih razlogov. Grki,

kakor mornarji in trgovci so trgovali s sadjem iz aromatičnih dežel na obalah Sredozemskega morja. Aromatične dežele so bile že v starih časih Južna Arabija in Afrika, kjer se je zbiral balzam, kadilo (timjan) in mirta. Trgovina z dišavami se je začela v zgodovinski epohi, o kateri človeštvo še do nedavna ni nič vedelo. Faraon Sankhara iz enajste dinastije, je leta 2100 pred Kristom poslal trgovce v deželo Pwent po dišave. Ta dežela je današnje Somalijsko obrežje. Štiri sto let pozneje je poslala kraljica Dašop celo brodovje v Južno Arabijo, da nakupi mirto in balzam. Pravo mirtino drevo uspeva samo v Južni Arabiji, Eritreji in v Severni Abesiniji. Arabsko kadilo (timjan) pa raste na gričih od Hadramuta in na nasprotnem somalijskem obrežju.

V starih arabskih napisih pred Kristom se omenja beseda Tib ali Taib, kar pomeni kadilo (timjan). Plural te besede je Atjub ali Atjob. Atjuban pomeni človeka, ki prideluje kadilo (timjan). Od teh Atjubincev, s katerimi so trgovali Grki, je nastala po grški transkripciji beseda Etiop.

O besedi Abesinija pa govori narodna etimologija. Izhaja iz besede Habeša, kar v arabskem jeziku pomeni mešanica naroda, v kateri se govori okrog 70 jezikov in narečij. — Uradno ji je ime Mangasti - Itiopija, to je Etiopija in je dosedaj zadnja samostojna afriška država. Že stari Egipčani so današnjo Abesinijo ime-

novali Pwent ali Punt ali Kaš, pa tudi Habeš. To ime izhaja od besede Habsti, ker se je tako imenovalo somalijsko obrežje. Če se vzame dejstvo, da je dežela Pwent za stare Egipčane ležala na obeh straneh Rdečega morja, je potem razumljivo ime Habešat, kar pomeni »zbiralec dišav (aromatov)«.

*

Abesinija je velika za štiri Jugoslavije ali še enkrat tako velika kakor Nemčija (1.120.000 km²). Prebivalcev pa šteje za 4 milijone manj.

Pravih Etiopcev je samo 3 do 4 milijone, ki so hamitski Semiti, pokristjanjeni v 4. stoletju. Drugi, kakih 6 milijonov, so islamska plemena, poljedelci in živinorejci, ki jih je Menelik II. ukrotil h koncu prejšnjega stoletja. Razdeljena je v 7 kraljevin in v 3 pokrajine. Tu živi tudi nekaj nomadov, pastirjev, ki nimajo stalnega bivališča. Leži na severovzhodu črne celine in je s francoskimi, angleškimi in italijanskimi kolonijami odrezana od Indijskega oceana in od Rdečega morja. Po etiopski uradni zgodovini vladajo deželo neposredni potomci svetopisemskega kralja Salomona in kraljice od Sabe. Kralj je absoluten vladar. Od oktobra 1907 dalje mu pomaga pri vladanju sedemčlanski ministrski svet, po letu 1910 pa svet starešin, a od leta 1931 pa dve zbornici. Vse te organe pa imenuje neguš, kar je po našem kralj in vsi njihovi sklepi tudi le tedaj veljajo, če jih neguš potrdi.

Pokličenih vojakov šteje Abesinija samo 100.000 mož. V sili pa jih lahko postavi pod orožje tudi 4 milijone. Stalno služi vojsko približno 1 milijon mož. Plače ne dobe nič. Še hraniti se morajo sami. Najlepše plačilo jim je, da smejo nositi puško.

*

Član Francoske akademije Lacroix sodi o rudninskih zakladih etiopskega kraljestva, da je Abesinija prav tako bogata kakor Transval. Ima isto tako stalno uredbo, ista ležišča zlata in platine v preobilici. Petroleja, za katerega se odslej niso kdo ve kako zanimali na prvi pogled ni mnogo pričakovati, v resnici pa ga je morda obilo. Tej trditvi nekateri učenjanci francoski moške oporekajo. Med njimi znani francoski geolog Pierre Lamarre, ki pravi:

»Da bi na širnih ozemljih lave, ki pokriva največji del dežele, našli dragocene kovine, skoraj ni pričakovati. Tudi ni mogoče trditi, da bi bili veliki zakladi v sedimentnih kamninah pod odejo lave. Samo v starem jedru iz granita in gnajza obstoja možnost, da bodo morda nekega dne odkrili kaj več. Zlato in platino so v resnici odkrili ob zapadnih mejah dežele. Deset let je tega, kar so odkrili v Kvalegi platin, majhne koščke v naplavni kamenini nad granitno-gnajznim jedrom. V teh najmlajših zemeljskih in kamenih tvorbah bo toliko platine, da bi jo bilo vredno pridobivati v večji meri.«

pred njim vojni invalidi, bivši bojevniki iz svetovne vojne, dobroljci in druge množice ljudstva, da Vašemu spominu, junaki, izkažemo čast, da v naših spominih zopet oživite in se pogovorite z nami, da nas vzpodbujate za nadaljno borbo in da se tako skupno z Vami zopet poglobimo v tiste veličine zgodovinske dobe, ko je nastajala naša Jugoslavija, ko so mnogi — in Vi prvi iz mnogih — polagali kot temeljni kamen lepi stavbi naše Jugoslavije svoja življenja.

Danes, daleč od domovine, na zgodovinskem torišču, pri samem oltarju žrtvovanja leta 1918, kjer so Vas ubili kot zločince, odkrivamo spomenik, ki naj večne čase govori vsem in vsakomur o velikih močeh, ki so ustvarjali zgodovino. S čutom polnim radosti, ponosa, prepojenim z bolestinami se poklanjamo Vašemu spominu. Vi, junaki, iz velikih dni rojstva naše svobode.

Vaš vzgled, Vaša odločnost, Vaša žrtev naj sveti vsem kot mogočna zvezda in naše znanec naj vodi in jim kaže, kako treba stati, če zahteva zgodovina odločnih mož.

Naš slovenski »Slava, slava, slava«, naj poljubi spomenik Vaše slave, naj doni preko poljan in planin po vsem svetu:

»Slava!«

Pevski zbor iz Ljubljane je zapel žalostinko »Vigred se povrne«, nato so pa naše in avstrijske deputacije in korporacije polagale vence in šopke na skupen grob judenburških žrtev. Posebno naša deputacija je postavila nanj tudi prekrasno marmornato žaro s slovensko zemljo z vklesanim Župančičevim besedilom.

Po končanih svečanostih na pokopališču je krenila povorka na Glavni trg in se razšla. Opoldne je bil pa svečan banket v hotelu »Post«, kjer so govorili v imenu banske uprave dr. Vončina, podžupan Jarc, Žebot in svet. g. Schenk. Del gostov iz Slovenije se je odpeljal že popoldne, del jih je pa ostal v Judenburgu.

*

Ali — Kameradschaftsbund 17. p. p., to avstrijsko društvo, ki ne vemo zakaj nosi ime »Kameradschaftsbund«, je to svečanost šovinistično izrabilo. Veličini žrtev, ko je radi avstro-ogrskih mogočnikov, ki so sovražili Slovanstvo, morala položiti glavo na oltar ljubezni domovine, ki so z obsodbo in krogliami zadušili mlada življenja, ki so ta svoja mlada življenja morali žrtvovati, ker so preveč

ljubili, žrtvovati za ljubezen do svobode, je ta »Kameradschaftsbund« nekako pljunil v spomin. Ta »Kameradschaftsbund« je namreč isti dan poslal vdanostno brzojavko pretendentu na avstrijski prestol, Otonu Habsburškemu. S to brzojavko je hotel omalovaževati veličino Judenburških žrtev. Pokazal pa je le samo svojo surovost. — Čestitamo Otonu Habsburškemu na taki udanosti.

Nepotrebni stroški

Posledice podaljševanja in izdajanja invalidskih železniških legitimacij preko Ministrstva socialne politike in narodnega zdravja v Beogradu so se že pričele kazati.

Kakor smo že pojasnili, je ministrstvo socialne politike in narodnega zdravja v Beogradu poslalo Oblastnemu odboru udruženja vojnih invalidov v nekem slučaju navodila, kako naj postopa pri naročanju železniških legitimacij. In sicer je naročilo, da naj se vse invalidske železniške legitimacije pošiljajo preko našega Oblastnega odbora.

Nekaj slučajev smo že imeli. Legitimacije so bile do sedaj hitro potrjene, pozneje pa bomo videli kako bo, ko jih bo iz vseh strani države dospelo na tisoče.

Ker smo našo zahtevo, da bi ostalo kakor poprej podaljševanje v Ljubljani, utemeljevali s tem, da bodo imeli invalidi prevelike stroške, navedemo slučaj.

Invalid Š. A. je poslal preko Krajevnega odbora v Mariboru svojo železniško legitimacijo Oblastnemu odboru, da preskrbi njeno podaljšanje.

Avstrijsk. provokaterjem in habsburškim agentom pa povemo to: »Bili ste — in ni vas več. V ozračju je le nekak vaš spomin, kakor so v celjski stolnici še spomini na celjske grofe njihove počrnele lobanje, kakor so nekak spomin na njih mogočnost razvaline celjskega gradu. Tak je tudi vaš spomin, gospodje Habsburžani, a judenburške žrtve so pa temelj naše zgodovine.

To pismo je stalo priporočeno 5 Din. Oblastni odbor je poslal legitimacijo v Beograd, kar je stalo navadno dva dinarja, iz ministrstva socialne politike je došla potrjena legitimacija na Oblastni odbor v Ljubljani proti nakazilu poštnine 2 Din in Oblastni odbor jo je vrnil v Maribor s pismom za 2 Din. Pošiljke so bile namenoma radi prihranitve stroškov po večini navadne, pa je bilo še 11 Din stroškov, dočim nova železniška legitimacija stane le 10 Din.

Če pa vzamemo, da bi invalid zahteval novo železniško legitimacijo, moramo računati še nakazilo denarja Direkciji drž. železnic v Beogradu, kar stane 2 Din 25 p tako, da bi imel 13 Din 25 p stroškov. Pri tem pa še nismo upoštevali koliko ga je najbrž stalo, ker je šel iz oddaljene vasi v mesto ali trg overovit prepis rešenja. (Vlak, če že ne računamo prehrane.)

Nova naredba torej ni prinesla nič drugega kot sitnosti in stroške, ki jih bodo morali invalidi plačevati, ker organizacije jih ne zmorejo. Poprej se je to delalo z velikimi manjšimi stroški, povečini pa z nobenimi, ker

so invalidi ali funkcionarji organizacij sami osebno nosili legitimacije v Ljubljano.

Prednji slučaj kaže, da je upravičena naša zahteva za spremembo naredbe, da bodo invalidske legitimacije podaljševale vse pristojne železniške direkcije, kakor je to pri drugih upokojencih. Naše organizacije pa naj akcijo uredi tako, da bodo šle legitimacije v skupnih pošiljkah, da ne bodo imeli posamezni toliko stroškov.

Nov ekspozé Središnjega odbora

Središnji odbor pripravlja nov ekspozé, ki naj bi vseboval stvarne predloge, kako bi bilo mogoče v današnjih razmerah pravično rešiti vsa vprašanja vojnih žrtev. Ekspozé, bo poslan vsem onim, katerih naloga je, rešiti to vprašanje. Središnji odbor razlaga glavne smernice svojih novih predlogov, ki bodo pokazali popolnoma drug način in možnost rešitve.

Mi uvidevamo težko situacijo in slab finančni položaj. Poprej je država dobivala reparacije, ki so nosile letno okoli 800 milijonov, sedaj pa istih ni več. Splošne življenjske in gospodarske razmere naroda so bile tudi boljše, tako da je lažje plačeval bremena, danes se tudi to poslabšalo.

Ni pa prav, da so vojni invalidi prve žrtve štednje, ki se je morala vsled gospodarske situacije izvršiti. Najbednejšim slojem v državi, vojnim žrtvam se je na mah vzelo 220 milijonov dinarjev na leto. To se vidi iz tega, ker so leta 1929 pred sprejemom novega invalidskega zakona znašale invalidnine 320 milijonov, danes pa le še okoli 100 milijonov. Razumljivo, da so vsled tega napravljene velike redukcije, ki jih je povzročil nov invalidski zakon, med vojnimi žrtvami pa je nastala velika beda, nezadovoljnost in ogorčenje.

Že približno tri leta se nam priznava, da je treba vprašanje vojnih žrtev popraviti. Postavlja se komisija za komisijo, ki preresetavajo to vprašanje, toda sprememb vendar še ni. Zadržek pri tem so v prvi vrsti »sredstva«.

Po naših načrtih je neobhodno potrebnih vsaj 30 milijonov za najnujnejše zboljšanje invalidskega vprašanja.

Kakor smo že večkrat omenili, se invalidsko vprašanje najlepše reši z državno in privatno iniciativo. V teh dveh smernicah se pripravljajo naši novi predlogi.

Ne gre za vprašanje državne finančne zmoglosti. Državlani so itak že zadosti obremenjeni z davki. Seda-

Kongres Siamaka. Na francoskem pokopališču. Poleg predsednika tov. Nedića franc. poslanik na našem dvoru g. grof Dampjer.

Od tistih prvih najdb so razni strokovnjaki natančneje preiskali najdišča in deželo na račun neke družbe. Toda neguš se je do danes branil, da bi izdal koncesije. O drugih najdiščih so pozneje poročali iz abesinskega visokogorja, o njegovi vrednosti pa ni mogoče zavoljo molčečnosti, ki je spremljala ta dela, povedati kaj točnejšega. V vseh primerih zožujejo širna ozemlja lave najdišča že v naprej zelo močno.

Na somaljski visoki planoti doslej niso nič odkrili, kar bi bilo vredno govoriti. Brez dvoma nahajamo tam zlato, a premalo za pridobivanje na veliko. Nahajališča sljude pa bi morali celo v najoddaljenejših predelih države izkoriščati na veliko.

Tako pravi Pierre Lamare.

Ko je prosluli Rickett presenetil svet s svojo koncesijsko pogodbo, ki vsebuje glavni predmet petrolej, so razni strokovnjaki takoj menili, da petroleja v Abesiniji odslej sploh še niso ugotovili. Tudi tla tam niso ustvarjena po tem, da bi dala slutiti tekoče zlato. Petrolejska ležišča so pač najizdatnejša v deželah, kjer zemlja zložno valovi, ker se v globinah med takšnimi griči petrolej najlažje nabira. Abesinija pa je po vsem svojem značaju zelo robata, visokogorska z globokimi soteskami presekanimi dežela. Poleg tega v granitih in lavah, ki pokrivajo večji del dežele, po navadi ni ležišč petroleja.

Res je pa, da se opirajo strokovnjaki skoraj samo na poznanje Abe-

sinije, kakršno je bilo pred petimi ali več leti. V tem času pa smo zvedeli o njej marsikaj novega, dasi je še vedno nepoznana dežela in da smo o njih prav malo poučeni. Vesti o njenih ogromnih bogastvih se ponavljajo trdovratno.

*

Svetopisemski Salomon, kralj Izraelcev, je slovel po svoji modrosti, da so o njem govorili kakor o nenavadnem človeku in kralju. V Etiopiji je takrat vladala svetopisemska kraljica Saba. Slišala je o modrem kralju Salomonu in sklenila oditi v Jeruzalem, da preizkusi njegovo modrost. Ta obisk je bil po abesinski zgodovini velepomemben za vso bodočnost etiopskega kraljestva do današnjega dne. Zakaj »Kebra Nagast«, etiopska zgodovina iz 4. stoletja pred Kristom trdi, da je Salomon postregel lepi tujki s hudo začimljenimi jedmi. Radi tega je kraljico Saba ponoči prišla huda žeja. Ni mogla vzdržati in je odšla k studencu, da se napije. Morala pa je iz svoje spalnice skozi spalnico modrega kralja Salomona. In iz te žeje se je rodil praoče tistih, ki so premagali leva iz rodu Jude, Menelik, sin Salomonov.

Po ustnem izročilu starih Abesincev so v Abesiniji nekoč igrali Judi veliko vlogo. Vladali so celo Abesinijo. Kraljica iz Sabe je rodila s Salomonom sina, ki je bil vzgojen v Jeruzalemu in potem ustoličen kot kralj kraljev v Abesiniji ter tako osnoval najstarejšo dinastijo. V Abesiniji se

resnično še nahaja pleme, tako zvani Falahi, ki so pravi židovski tip, baje potomci tretjega Noetovega sina Kama. Pa tudi nomadi Zalani se štejejo med Izraelce. Ti Judje so se vselili v Abesinijo že zelo zgodaj in zato se je njihova vera nekako udomachila v Abesiniji.

*

Etiopski viri za zgodovino naseljevanja vladajočega naroda v Abesiniji počivajo na raznih legendah in so mešani z raznimi religioznimi momenti, a poleg tega so iz časov po Kristu, da se mora znanost, ne glede na sveto pismo, pač bolje ozirati na egiptške, grške, arabske in rimske kronike. Že okrog leta 1000 pred Kr. so vladali v Etiopiji kralji, ki so dve stoletji pozneje osvojili tudi sam Egipt. Kakor pravi Herodot, so Grki poznali kraljestvo Napata ob Nilu, katerega je leta 525 razrušil perzijski kralj Kambises. Kraljestvo Napatov je obsegalo tudi del Severne Abesinije, posebno tisti del okrog Modrega Nila. In tu so se tisočletja mešali protihamitski narodi s semitskimi naseljenci iz Arabije.

V novi zgodovini se je ime Habeš slišalo v sedmem stoletju po Kr. Spominja se ga v svojem pismu prerok Mohamed, ki ga je pisal Negasiju ali kralju Habeša v Aksumu. V deželi rabijo to ime samo Beduini na obalah Rdečega morja, ki so muslimani in so to ime prevzeli od arabskih trgovcev. V Samharu je neko mesto, ki se imenuje Bar Habeši, kar pomeni noč

Abesinca, ker so karavane, ki radi strašne vročine niso mogle hoditi podnevi, morale tu prebiti dan in potovati ponoči.

*

V sami Abesiniji se je jelo rabiti ime Etiopija po letu 341., ko so Abesinci priznali krščanstvo. Kralji od Aksuma so uvedli v svoj dvor grški jezik in dali prevesti sveto pismo na etiopski jezik. V Septuaginti se čuje prvič Etiopija kot ime za deželo Kuš, ki jo je poznal stari svet. To je razlog, da so grški in latinski prevajalci svetih knjig imenovali Madianitkinjo, ki je bila Mojzesova žena, da je Etiopčanka, med tem ko se v hebrejskih izvirnikih imenuje, da je Kušitkinja. Tako je po Septuaginti razširjeno ime Etiopija. To ime se je tako razširilo, da je Florentinec Amerigo Vespucci v XV. stoletju imenoval celo tisti del morja na senegalski obali za Etiopski ocean. Stari pisatelji, med njimi Plinij, imajo že detajlna imena za posamezne dele dežel, pa imenujejo prebivalce ob Rdečem morju »Trogloditi«. Beseda pomeni prebivalce jam ali hiš iz zemlje narejenih. Ta način stanovanja se je ohranil v pokrajini Tigre še vse do današnjega dne. Istočasno se javlja ime Aksumiti in to po kraljevski prestolnici Aksumu.

Ko so Rimljani osvojili te kraje, so okrog Aksuma abesinsko pokrajino Tigre naseljevali cela stoletja. Imenovali so ta kraj Behare Gees, kar pomeni dežela svobode, ali zemlja

nja generacija je dovolj utrpela fizično in gospodarsko vsled dolge vojne. Čemu bi morala samo ta generacija nositi še vsa težka povojna bremena, med katerimi je tudi skrb za mnogobrojne vojne žrtve? Najde pa se lahko drug način. Ta bremena bi se lahko upravičeno prevzela na poznejši čas, na primer potom amortizacijskega posojila na gotovo dobo na bazi 100 milijonov dinarjev, kolikor danes približno izdaja država za invalidnine. Pri tem omenja Središnji odbor, da bi naša organizacija lahko podprla to akcijo v inozemstvu potom naših bojevnih zvez, ker se je že o tem govorilo in je videti uspeh. Država bi plačevala le letno anuiteto in obresti. Posojilo bi se izdalo Narodni banki, ki bi ga dala v promet, ona pa vršila preko pošte vse invalidnine. Po tem računu bi se lahko vrnilo neupravičeno odvzeto zaščito približno 30.000 vojnim žrtvam v naši državi. Približno bi potem znašala za prvo leto potreba za izplačilo vseh invalidnin, okoli 200 milijonov dinarjev, nadaljnjega leta pa bi se zmanjševala vsled mortalitete in drugih vzrokov.

Posojilo bi bilo na 20 let, najbrž 95,50 odstotkov, znašalo bi skupaj eno milijardo dinarjev s 5—5½% obrestmi in predvidenimi anuitetami. Za prvih 5 let bi se dogovorilo vračilo na primer, da bi 100 milijonov, ki jih danes plačuje po budžetu za invalidnine, služilo za obresti in anuitete. Tak način bi sedanje davkoplačevalce razbremenil, polagoma pa obremenjeval bodoče generacije. Niti teh 100 milijonov ne bi bilo treba pričakovati od sedanjih davkoplačevalcev, ker lahko država uvede dohodke, ki bi ji donasili lahko dvakrat toliko. Pri Hipotekarni banki bi se otvoril poseben fond, v katerega bi se stekali razni dohodki.

Poleg te državne iniciative bi se pomagalo vojnim žrtvam tudi potom privatne iniciative. Na kak način? — Država naj prepusti Udruženju vojnih invalidov različne rentabilne posle in koncesije, katere so do sedaj na žalost upravljali privatni spekulant v svojo osebno korist. Iz takih dohodkov bi se založila sredstva za izredne podpore, oblačila, šolanje, nabave življenjskih potrebščin, orodja, izdajanje kreditov itd. S tem bi se državna skrb razbremenila in prevzela na privatno iniciativo. Mnogo vojnih žrtev bi se zaposlilo in privedlo v boljši socialni položaj, država pa ne bi bila zato oškodovana niti za paro.

Na tej podlagi razmišlja in pripravlja naše Udruženje nove predloge in nov ekspozice, ki bo izročen gosp. predsedniku vlade, gg. ministrom financ, socialne politike ter vojske in mornarice.

osvojitelja. Začetek te semitske periode se lahko stavi v tretje stoletje pred Kristom, ker že Ptolomej Evergetes pozna ime Baragasa. Ti osvoboditelji, ki so prihajali v Abesinijo iz Arabije pod perzijskim pritiskom, so bili poznani Pliniju, ki opisuje na azijski obali Rdečega morja luko Baragasa, kar bi bil dokaz, da je abesinsko kraljestvo začasno vladalo s temi obali Rdečega morja.

Sudanci kličejo Abesince »Makadac«. Ime izhaja od legendarne kraljice Makeda. In še danes je v pokrajini Anganija nek izraz, ki se imenuje »Gola Makada«, kar pomeni »kraljicina livada«.

Zanimivo je, da je Marko Polo v XIII. stoletju imenoval Etiopijo za Srednjo Indijo, da razlikuje od Indie Minor, kakor so imenovali Arabijo. Sto let pozneje so Benečani s svojimi geografskimi kartami naredili točen načrt Etiopije in na tej karti ni zaznamovano samo glavno mesto Aksum, temveč tudi vsa znamenita mesta v celi deželi.

*

Kršćanstvo sta v Abesiniji vpeljala dva brata, Frumentius in Odisius, imenovan tudi Aedizius, nekako v letu 330. Bila sta kot učenca s svojim ujemom Meropusom na potu iz Indije na afriški obali ujeta. Kralj iz Aksuma, kateremu sta bila z ostalimi potniki izročena, ju je pomilostil, dočim je dal ostale poklati. Kmalu sta prišla pri kralju do velike veljave. To

Izdelavo pripravlja naš rojak g. dr. Fran Jež ki je bil svoj čas šef invalidskega oddelka v ministrstvu socialne politike in narodnega zdravja v Beogradu. Iz te splošne obrazložitve, katero bo ekspozice gotovo natančno obdelal in konkretiziral se vidi, da je način predlagane rešitve kljub današnjim razmeram mogoč, samo odvisen od tega, kakšno stališče bodo zavzeli merodajni činitelji. Ako se ne bi invalidsko vprašanje popravilo temeljito, da se misli samo krpati od časa do časa kaka malenkost, ne bo nikdar zadovoljilo naše vojne žrtve in bo vedno žalostna socialna slika našega naroda.

Naše gibanje

Rezervnim oficirjem. Središnji odbor Udruženja vojnih invalidov v Beogradu je rešil, da imajo tovariši rezervni oficirji-borci tudi pravico do sprejemanja v azil za potujoče (prehodne) invalide v Invalidskem domu kralja Aleksandra I. v Beogradu, ako so na potovanju skozi Beograd. Za pogoje je vprašati pri šefu doma osebno ali na telefon št. 20-978.

Oblastni odbor iz Tuzle se je radi sprememb invalidskega zakona obrnil z obširno spomenico na ministra g. dr. Spaha. Izročil mu jo je predsednik tega odbora tov. Peter Perić, ki je bil osebno pri g. ministru dne 10. oktobra t. l. G. minister je obljubil svojo pomoč.

Podaljšanje železniških legitimacij. Da ne bodo prihajale naše invalidske železniške legitimacije v Beograd takrat, ko jih bo največ, se priporoča članom in Krajevnim odborom, da jih takoj po 1. decembru t. l. začno zbirati ter jih po spiskih pošiljajo Oblastnemu odboru.

Kranj. Kraj. organizacija Udruženja vojnih invalidov v Kranju bo tudi letos obdarovala svoje bedne člane in članice za Božič z lepimi darili. Opozorjamo vse člane in članice, da poravnajo članarino čimprej, ker bodo obdarovani samo tisti, ki imajo plačano članarino. Članarino naj plača vsak pri tov. Rantu. Naj bo to vsem opomin, da ne bo potem zamer in sovraštva. Vsak zares bedni član ali članica naj pošlje prošnjo na Krajevno organizacijo v Kranj.

Ptuj. Sporočamo vojnim invalidom, članom tuk. Krajevnega odbora, da imamo v zalogi še kakih 15 komadov invalidskih znakov. Cena po Din 3.50. Dolžnost vsakega člana je, da si znak nabavi kdor ga še nima, ali pa je prejšnjega zgubil. — Sporočamo vsem našim članom in članicam, da bomo od 1. januarja prihodnjega leta naprej pošiljali list le onim čla-

sta izrabila in pridigovala krščanstvo. Frumentius, ki je bil po smrti starega kralja vzgojitelj mladega kralja, je krstil velik del abesinskega ljudstva, tako zvani semitski »Homeriti«, iz arabske besede »Himjar«, in je še danes cerkveni jezik.

Pripadnost abesinske državne cerkve, piše dr. Konrad Schwach, k patriarhatu Aleksandrije je povzročila, da se je kmalu prilagodila monofističnemu nauku, ki je pripoznaval samo božjočloveško naravo Kristusovo. Poleg Abesincev so se tega nauka držali tudi Jacobiti v Siriji, Armenci in Kopti v Egiptu. Pozneje so se priključili tudi sosedni Rubieri. Ta nauk je bil iz petega stoletja. Njegovi verniki v Orientu so se po koncilu v Kaldeonu leta 451. odtrgali od pravoslavne cerkve.

Od osmega stoletja velja za abesinsko cerkev tako zvani pseudonijski kanon, ki določa, da si Abesinci sami ne smejo voliti patrijarha, temveč ga imenuje patriarhat iz Aleksandrije. Ta zveza še obstoja danes.

(Dalje prih.)

nom in članicam, ki ga bodo naprej plačali, vsem drugim pa ga bomo ustavili. Kdor torej ne bo plačal lista najkasneje do 15. januarja 1936, se mu bo ustavil. Kdor nima časa, ali ne more priti osebno poravnat članarino in naročnine za list, naj zahteva od tukajšnjega Krajevnega odbora, da se mu pošlje ček. položnica. Kdor pa čekov ne potrebuje, naj jih prinese, ali pošlje nazaj. — Obenem javljamo vsem svojim članom in članicam, da se XVI. redni občni zbor tukajšnjega Krajevnega odbora ne bo vršil tako kmalu kot prejšnje leto, ampak enkrat v mesecu marcu prihodnjega leta, o čemer bo članstvo pravočasno obveščeno. Vzrok je bolezen tovariša Senčarja. — Končno želimo celokupnemu Oblastnemu odboru, vsem Krajevnim odborom in vsemu članstvu, posebno pa članstvu tukajšnjega Krajevnega odbora vesele božične praznike in obenem tudi srečnejše novo leto 1936. Bog daj, da bi voj. žrtvam vsaj leto 1936 prineslo take čase, kot si jih sami želijo.

Opozorilo članstvu iz Celja. Ker letos radi premalo dovoljenih tablic ne moremo vršiti tombole, je odbor sklenil, da v nedeljo, dne 22. decembra t. l. dopoldne razdeli vse dobitke brezplačno med svoje člane in članice. Vsak, ki je poravnal članarino in naročnino za list do konca leta 1935, bo imel pravico izvleči po eno številko in na njo svoj dobitok. Vseh dobitkov je 345. — Za tovariše v Našicah bodo izvlekli dobitke drugi in jim bodo poslani na njih naslove v Našicah. Vse članstvo se že danes obvešča, da pride v nedeljo, dne 22. decembra t. l. dopoldne v pisarno Udruženja, kjer bo na vratih nabito, kje se dele dobitki. Kdor ne more priti sam, lahko pošlje koga drugega s člansko knjižico, ali ako iste nima, s pisnim pooblastilom. Iz oddaljenih krajev lahko pošljete po enega odposlanca za vse s pooblastili. Dobitki, ki bodo izvlečeni za posamezne, bodo z imeni označeni in v potrjenem spisku. Za one člane, ki do tedaj ne bodo imeli še plačane članarino in naročnine, bodo ostali dobitki nekaj časa rezervirani, ako bodo v gotovem roku poravnali. — Če pa kdo od boljše situiranih ne bo reflektiral na svoj dobitok, se bo dal drugemu najrevnejšemu. Toliko glede dobitkov. — Člane kmete, ki plačujejo zgradarino, vabimo, da se v lastnem interesu zglase v društveni pisarni. — **Tudi javljamo, da se vrši dne 6. januarja 1936 redni občni zbor Krajevnega odbora v Celju v Narodnem domu, zakar prilagamo vabila današnji številki.**

Parastos ali žalna maša. Krajevni odbor Udruženja vojnih invalidov v Mariboru je imel, kakor običajno vsako leto v smislu društvenih pravil, dne 18. novembra 1935 v stolni cerkvi žalno mašo v spomin vseh padlih vojnih žrtev, umrlih vojakov in članov tega udruženja, katere so se na povabilo vdeležili zastopniki raznih oblastí ter večje število višjih in nižjih oficirjev. Tudi vdeležba občinstva in članov ter članic Krajevnega odbora je bila precej velika, tako da si lahko štejemo v čast, da je bila žalna svečanost zelo dostojna.

Pozor, invalidi! Krajevni odbor Udruženja vojnih invalidov v Mariboru poziva svoje člane, ki posedujejo železniške legitimacije, da jih čimprej predložijo odboru v svrhu podaljšanja za leto 1936. Pošlje se jih lahko po pošti ali pa osebno izroči v pisarni med uradnimi urami vsak ponedeljek, sredo ali soboto od 9. do 11. ure. K legitimaciji se mora predložiti rešenje inv. sodišča kot dokaz, da dotičnik redno prejema invalidnino in da je zaščiten po invalidskem zakonu. — Vsi oni invalidi, ki še nimajo legitimacij pa jih želijo, lahko predložijo nove slike v velikosti 6×9 cm in po 10 dinarjev za vsako legitimacijo ter nekaj za stroške pošiljatve. — To objavljamo javno, da potem ne bo kdo rekel, da ni vedel, da mora legitimacijo čimprej podaljšati za leto 1936.

Božična podpora. Krajevni odbor Udruženja vojnih invalidov v Mariboru obvešča vse člane, ki so ali bodo vložili prošnje za podelitev podpore za Božič, da morajo biti utemeljene in od pristojne občine potrjene in priporočene. Nekateri prosilci so predložili prošnje čisto navadno, brez

uradne potrditve. Takim prosilcem se lahko prošnje neugodno rešijo. Omeniti moramo, da bo Krajevni odbor v prvi vrsti upošteval vse one člane, ki imajo vsaj za leto 1935 poravnano članarino. Pripomnimo tudi, da bo Krajevni odbor upošteval v prvi vrsti najrevnejše. Toliko v vednost in na znanje.

Razpošiljanje opominov za poravnavo članarine. Krajev. odbor Udruženja vojnih invalidov v Mariboru je pričel razpošiljati opomine vsem zamudnikom, da poravnajo članarino za leto 1934/35. Sicer smo že javno v našem glasilu meseca julija t. l. pozvali vse zamudnike, da naj zadostijo dolžnosti napram organizaciji, a na žalost se jih je malo odzvalo. Pri opominu ima vsak zamudnik položnico, da lahko pošlje članarino po pošti, ker se nekateri izgovarjajo, da jim je organizacija v sedanjem času neobhodno potrebna. Uvideti morajo tudi, da se jim še vrhu tega pošilja list, ki stane mnogo denarja. List »Vojni invalid« je vsakemu invalidu in vdovi velik dobitnik in informator, zlasti sedaj, ko se zboljšuje naš invalidski zakon, osobito za one, katerim se je krivično odvzela invalidnina in zaščita. Ponovno apeliramo na vse zamudnike, da takoj, ko dobijo pisмени opomin za poravnavo članarine, da storijo svojo dolžnost, v nasprotnem slučaju se vse izbriše s 1. januarjem 1936 iz našega staleža, obenem pa tudi ustavi list »Vojni invalid«. Upamo, da smo s to objavo vsem zamudnikom jasno povedali, da je skupnost predpogoj za dosego naših pravic.

Svipstek

Razpisan je tretji »Jugoslovanski Svipstek«, za katerega se že razpečavajo srečke. Prvo žrebanje bo 17. januarja 1936, nadaljni dve žrebanji pa pozneje spomladi, ko bo prirejena konjska tekma v Beogradu. Naš Oblastni odbor bo v kratkem dobil nekaj srečk v razpečavanje in jih bo zopet dajal posredovalcem v razprodajo. Cena posameznih srečk bo ista kot prej po 10 Din komad. Iz poročila glavne pisarne v Beogradu posnemamo, da je menda poslala srečke kar direktno Krajevnim odborom, zato smo poslali istim okrožnico, da sporoče, koliko so jih eventualno dobili. — Pri drugem »Svipsteku« je nekoliko igralcev v Dravski banovini zadelo, predvideno pa bo v bodoče še več dobitkov, tako da bo tudi pri nas lahko več zadetih. Naše organizacije so gotovo nekaj zaslužile na procentih razpečavanja, zato upamo, da bodo tudi v bodoče prevzele srečke. Ker gre vsekakor dohodek od »Svipsteka« v korist našega Udruženja, se moramo potruditi, da srečke razpečavamo. — Zato priporočamo organizacijam in posameznim invalidom, da agitirajo za srečke tretjega »Jugoslovanskega Svipsteka«.

Smešnice

Pred sodiščem.

Sodnik: »Kaj ste že zopet tu? Saj sem vam vendar onikrat rekel, da vas nočem več videti pred seboj.«

Obtoženec: »Da, gospod sodnik, toda stražnik mi tega ni hotel verjeti.«

Vlomilski obisk.

Vlomilec (gospodarju, ki ga zbudi ropot): »Vi pa imate menda slabo vest, ko tako nemirno spíte!«

PISATELJU DOBRODOŠLA KRITIKA.

— Ta veseloigra bo sijajna, če skrajšate prvo dejanje za tri četrtine, drugo črtate, tretje pa povsem izpustite.

OTROŠKA.

— Jurček, ali je bil zdravnik pri papanu? — Da. — In kaj je dejal? — Nič. Prijel ga je samo za roko in pogledal, če njegova ura dobro gre.

V ATELJEJU.

Slikar: Poglejte to sliko. Gotovo boste priznali, da sem imenitno zadel strašen prizor. — Da, še svoj dan nisem videl kaj tako strašnega.

Izdaja Udruženje vojnih invalidov. Odgovorni urednik: Matej Jevak, Miklošičeva cesta št. 13. Tiska tiskarna »Slovenija« v Ljubljani, predstavnik Albert Kolman.